

азиятските народи, които не стоели по-долу от римляните по военното си искусство и по добрата си дисциплина. Но и тях империята, ако и да оставала често пжти само съ Цариградъ и Солунъ, въ края на краищата прѣодолѣвала и то благодарение на по-високата си образованостъ и на политическото си развитие.

Отъ нахлуването на варваритѣ страдало не само благосъстоянието на полуострова, но се промѣнялъ и състава на населението му; защото много отъ жителитѣ му били откарвани въ плѣнъ задъ Дунава, а въ случай на поражения на варваритѣ, цѣли тълпи отъ тяхъ били насила заселвани въ полуострова като роби и като крѣпостни, или пъкъ сами доброволно се прѣселвали като съюзници, задължени да служатъ въ войската.

Главнитѣ нахлувания на варваритѣ се започнали въ втората половина на II в. сл. Хр. Тѣ се причинили отъ прѣселването на готитѣ отъ Скандинавския полуостровъ къмъ брѣговетѣ на Черно море, съ което много племена били изблъскани къмъ брѣговетѣ на Дунава и се нахвърлили върху провинциитѣ на империята. Тогава нападателитѣ задигали по десетки хиляди отъ мѣстнитѣ жители и ги откарвали задъ Дунава, но послѣ мнозина отъ самитѣ варвари се заселили въ Балканския полуостровъ, съ което значително измѣнили състава на населението му. Нападателитѣ по сръдния Дунавъ били главно германци, а въ нашитѣ земи били отъ разни племена (даки, язиги, костобоки, астинги, алани, роксолани и др.), на които народността не може да се опрѣдѣли.

Къмъ половината на III в. сл. Хр. започнали да нападатъ на Балканския полуостровъ и самитѣ готи, които сж били вече настанили по сѣвернитѣ брѣгове на Черно море. Тѣ нападали по сухо и по море и сполучили на нѣколко пжти да се промъкнатъ съ многобройнитѣ си ладии прѣзъ Босфора и Дарданелитѣ и да ограбятъ брѣговетѣ на Мала-Азия, Македония и Гърция. Нападенията на готитѣ имали отначало само разрушителенъ и грабителски характеръ. Тѣ били спрѣни за дълго врѣме само тогава, когато една отъ готскитѣ войски била съвършено разбита при Нишъ и когато